

Scris de andrei.marga pe 22 decembrie 2019, 11:57

Contrafaceri, desfigurari si aduceri aminte

E firesc ca in preajma Craciunului sa ne bucuram. Dar e la fel de firesc sa ne intrebam cum se rasfrange in jur ceea ce sarbatorim – nasterea lui Isus Cristos si pragului pe care l-a creat in istoria omenirii – si sa reflectam la ce ar putea fi viata fiecaruia.

Raspunsul, in peisajul ce ne inconjoara, nu este consolator. La o simpla privire, chiar cei care se filmeaza pentru televiziune cand merg la Biserica par straini de etica iubirii si dreptatea raportata la Dumnezeu.

Bunaoara, in loc sa prezinte bilanturi responsabile (comparandu-le, de ce nu, cu ce au facut altii) si proiectii ale viitorului pline de grija pentru cetateni, decidentii actuali transmit falsuri si vederi marginite. Prea departe de buna credinta!

“Presedintele” a prezentat “realizarile” mandatului sau, fara a putea invoca vreuna specifica. Acei ziaristi europeni, care observau ca asa ceva nu exista, aveau de fapt dreptate. Culmea, el pretinde ca a impiedicat scoaterea Romaniei de pe linia prooccidentala si proeuropeana! Puteam crede ca este doar o exagerare, daca ar fi spus-o cineva cu un aport distinct la integrarea euroatlantica. Nu este cazul.

Fapt este ca pretentia “presedintelui” de a fi salvat directia Romaniei este o contrafacere, caci nimeni nu a cerut scoaterea tarii de pe ruta prooccidentala, proeuropeana. Nu exista nici o proba!

“Presedintele” toarna, apoi, verzi si uscate despre cinci ani de fapt pierduti de Romania, ca urmare a nepregatirii si derapajelor sale ce nu au de a face cu democratia. Aceasta, in vreme ce alte tari din regiune au urcat necontenit.

Dar el nici nu pare a intelege realitatile. Ca un exemplu, in invocata declaratie de la Sibiu, sub formulari subtile, s-a dat, de fapt, drum liber Europei cu multiple viteze, la care Germania, Franta, Irlanda si alte tari nu au renuntat, cum au si declarat imediat.

Nu mai starui asupra metehnei – “afirma orice, dar nu te obosi cu aducerea probelor” – sau asupra recursului repetat al „presedintelui” la chimie pentru a-i stigmatiza pe cei de alta opinie (“toxici”). I s-ar putea aplica lejer lui insusi procedeul si limbajul, numai ca cineva cultivat stie ca ambele vin din „tehnic” propagandistice de mult compromise.

Pana si aniversarile majore ale ultimilor doi ani – Centenarul, un secol de universitate romaneasca la Cluj si, recent, trei decenii de la inceputul revolutiei din 1989, de la Timisoara – “presedintele” le-a

transformat in batalie de prost gust si le-a desfigurat. Destul sa observam ce a lasat in urma si ce a declarat.

in pofida a ceea ce era de asteptat la Centenar, de exemplu, aproape nimic durabil nu a ramas in urma, precum in alte tari sau la alte aniversari. Nu a fost capacitate de a da vreun proiect major – decidentii actuali fiind fara idei si inca obsedati de socoteli meschine. “Oficial” au livrat proiecte inexistente, daca nu cumva s-o gasi, intre timp, cineva sa le scrie, si mai ales discursuri colorate de ura, in care, lipsind civismul, se distrug oportunitati.

Destui cetateni ai Romaniei isi spun justificat: “ajunge cu ura!”. Desigur, ajunge si cu amatorismul la decizii! Ajunge cu inlocuirea ratiunii de stat cu siretenie rurala! Ajunge si cu propaganda pentru imaturi. Ajunge, dupa ani de discreditare “oficiala”, pictarea tarii ca loc al salbaticiei, in care ar trebui un vataf!

Sunt vechi invataturi ale istoriei care ne spun ca toate acestea nu duc departe. Nu este posibila democratia cand un minim moral lipseste. Ura o face imposibila. Fara integritate nu a iesit niciodata mare lucru.

Daca s-ar pune intrebarea: cate alternative mai bune nu au fost distruse? Nu ar fi timpul ca si pe aceste meleaguri sa se ajunga la o democratie curata, la decidenti cultivati si dedicati interesului public, in locul falsurilor si desfigurarilor continue din partea unor veleitari, datorita carora normalizarea in civilitate se amana de la un mandat la altul?

Fiindca a devenit greu sa faci acceptate adevaruri care conteaza doar prin ele insele, ii reamintesc pe cei care au conceput schimbarea regimurilor din Europa Centrala si Rasariteana din jurul anilor 90. Acestia au aratat convingator ca “acei factori care erau necesari si suficienti pentru a provoca colapsul sau transformarea de la sine a unui regim autoritar s-ar putea sa nu fie necesari si nici suficienti pentru a instaura un alt regim – cel mai putin o democratie politica” (Guillermo O’Donnell, Philipp Schmitter, ***Transitions from Authoritarian rule. Tentative Conclusions about Uncertain Democracies*** Johns Hopkins University Press, Baltimore and London, 1986, p.65). Altfel spus, mijloacele care exclud cetateni, in contextul inlaturarii unui regim, se inlocuiesc neaparat, daca se vrea democratie, cu mijloacele care integreaza cetatenii. Nu este alta cale spre democratie decat democratizarea la lumina zilei.

Vazand comportamentul decidentilor din Romania de azi, care, in loc sa incurajeze democratizarea, traiesc din pretexte de a prelungi trecutul, te intrebi: oare Romania nu a trecut, totusi, de tranzitie? Mai trebuie ea tinuta cu fata spre trecut, amputand-o de constructie si viitor, pe care alte tari le-au asumat energic si cu profit?

Pe buna dreptate, in Parlamentul European s-a adoptat o declaratie privind revolutia romana din 1989. in acel cadru, un parlamentar autohton pleda ca Uniunea Europeana sa-si asume nu doar asigurarea pacii pe continent, ci si “interzicerea dictaturilor”. Nimic de obiectat!

Numai ca dincoace de stangacia evidenta a formularii, se cuvine sa ne intrebam: numai atat este de facut? Pe de o parte, nu cumva o astfel de “interzicere” va avea soarta “condamnarii comunismului” – aceea de a deveni declaratie sub care se ascund insi care nici nu vor democratia si nici nu o pricep? Pe de alta parte, nu cumva au dreptate parlamentari din alte tari, care au aratat pe loc ca Romania are de rezolvat inca probleme grave, incat democratizarea inceputa in 1989 se cuvine dusa pana la capat?

De pilda, trebuie dat raspuns la intrebarea: de ce au emigrat din Romania cinci milioane de oameni, iar emigrarea continua? Pot fi acum multe ratiuni ale emigrarii, dar, daca analizam lucid, nu putem scoate din discutie, oricat se vrea, precaritatea veniturilor, securismul ce sugruma viata publica, neincrederea in „justitie” si tot mai scazuta valoare a invatamantului din tara.

Trebuie, apoi, dat raspuns la intrebari naucitoare. De ce Romania ultimilor cinci ani a devenit campioana la comertul cu fiinte umane? De ce astazi aceasta tara inainteaza spre pozitii in fata la consumul de droguri? Sau – fiindca ne apropiem de Craciun – de ce o treime din populatia tarii este tinuta sub limita saraciei, in conditii care ar trebui sa nu-i lase odihna unui decident crestin?

Ca in orice alta tara, si in Romania dictaturile se previn nu prin condamnari si declaratii, ci dezvoltand sistemul libertatilor si drepturilor si pluralismul, creand institutiile corespunzatoare si facandu-le sa functioneze. Un stat democratizat fara resturi nu are a se teme de ivirea dictaturii. Sunt atatea exemple! Altfel, cum se stie si se vede usor, inclusiv in Romania zilelor noastre, democratia poate aluneca usor in dictatura, fie si intr-una provinciala si trista in luptele ei caraghioase.

Dezvoltarea libertatilor, drepturilor si pluralismului, crearea de institutii corespunzatoare si functionarea acestora sunt, impreuna, pavaza contra oricarei dictaturi – fie ea comunista, national-socialista, neoliberala, provincial-carpatica sau de orice culoare. Doar ele fac sa nu mai poata urca la decizii inisi pe care nu-i recomanda nici profesionalismul, nici civismul si meritele, nici integritatea.

“Presedintele” actual cere ritos ca justitia sa stabileasca adevarul revolutiei din 1989. Nu cunosc sa fie cineva care sa se fi opus acestui deziderat. Este normal ca justitia sa dea raspuns. Numai ca stabilirea adevarului nu ar trebui facuta in interesul unuia sau altuia, ci ar trebui ca ea insasi sa fie adevarata.

Juristii sunt chemati, desigur, sa-si spuna cuvantul. Dar juristi la propriu, nu activisti pe taram juridic pe care, asa cum s-a vazut repetat, “presedintele” i-a luat in brate intrucat l-au servit! Acestia nu au de a face cu dreptatea, cum s-a observat deja de atatea ori!

in plus, nu ar trebui ca la numirea de ministri sa conteze, precum la “guvernul meu”, ca respectivii au trecut prin “academiile” noii Securitati. La fel, nu ar trebui ca juristii de la varful justitiei sa fie numiti dupa ce fac servicii persoanei “presedintelui”. Altfel, unde este meritocrazia molfaita “oficial”, dar incalcata la fiecare pas?

Juristii singuri nu au cum sa faca dreptate in stabilirea adevarului revolutiei din 1989. Spus simplu, si din acest motiv ar fi cazul sa se scrie istoria ultimului secol din istoria Romaniei. O istorie credibila, a unor profesioniști, nu doar propaganda istorica, cultivata pagubos, de ani buni.

Ar trebui, totodata, sa se lamureasca perioada dominatiei comuniste in istoria Romaniei, cu abuzurile ei, cu crimele comise. Cum s-a vazut in aceste trei decenii, doar cu politrucii de circumstanta lamurirea bate pasul pe loc. Din capul locului este indispensabil aportul economistilor, sociologilor, juristilor si istoricilor. Orice judecare a chestiunilor istorice s-a bazat in Europa ultimului secol pe asemenea contributii.

Verdictul istoriei este univoc – societatea organizata de politicile comuniste a fost un sistem opus libertatilor si drepturilor omului si a esuat – incat ar trebui sa se inainteze si in Romania spre o

analiza propriu-zisa. Ar fi, insa, iluzoriu sa se creada ca raul social, institutional si cultural actual tine doar de trecut si dispare prin interdictii si condamnari. Dovada, insisi decidentii acestor ani au trecut repetat liniile rosii ale democratiei. Chiar sub ochii nostri se petrec furturi si abuzuri, de la varful statului pana jos, precum si nedreptati si tragedii in consecinta.

Unele abuzuri, tragedii si nedreptati se pot pune in seama trecutului. Se poate spune, cu probe, ca naravurile comunismului au ramas chiar la decidenti actuali care se bat cu pumnul in piept cat de anticomunisti sunt.

De unde, altfel, incalcarea legilor si sustragerea de la hotararile justitiei? De unde nepotismul rampant la nivelele inalte ale statului de acum? De unde, totusi, cea mai infloritoare coruptie sub pretentia „luptei cu coruptia”? Este limpede insa ca, odata cu trecerea anilor, aceasta punere a neajunsurilor doar in seama trecutului nu mai este realista.

Sa impiedicam cu toate energiile ca o ideologie care anihileaza drepturi si libertati imprescriptibile, cum a fost comunismul, sa revina! Dar nu este de admis nici ca in numele combaterii comunismului, mai cu seama dupa ce acesta a disparut, sa se instaleze o alta ideologie a desfigurarii democratiei, cum se vrea in Romania de azi.

Michel Foucault spunea odata ca nu se poate vorbi oricum din orice pozitie. “Presedintele” actual a citit recent de pe foile sale vetuste o pledoarie pentru “democratie autentica”. La prima vedere, nimic neobisnuit! Desigur, putem avea fata de o democratie diferite trairi – ea poate parea unora profitabila, „sublima”, „aratoasa”, „gustoasa”. Numai ca termenul “democratie autentica” vine din propaganda combaterii democratiei moderne, asa cum aceasta a fost institutionalizata prin constitutiile SUA, Frantei si ale altor state. Se pot cita distrugatori ai democratiei, si de la extrema stanga si de la dreapta extrema, care au pretins ca vor “democratie autentica”, pentru a ocoli democratia pur si simplu.

O minte responsabila stie ca, pentru Romania, dar si pentru tarile europene actuale, solutia este democratia ca atare, inainte de vreun refugiu in discutia despre “autenticitate”! Altfel spus, ar fi bine sa avem, pana una alta, democratia la propriu!

Iar proiectia de catre “presedinte” a luminitei falsei sale “democratii autentice” asupra alegerilor din Romania anului 2019 confirma ca o intelegere rudimentara a statului este nu doar ridicola, ci si abuziva. Spus si aici simplu, nici alegerile europarlamentare, cu numaratoarea militarizata a voturilor, nici referendumul smecheresc, pe intrebari in care si “presedintele” s-a incurcat, si nici alegerile prezidentiale, cu prefabricarile si malversatiunile lor, nu tin de democratie. Nici o tara ce se respecta si capata respect nu le practica. Poate tin de “democratia autentica” a “presedintelui”, care nu pare sa fi ajuns inca la democratia pur si simplu.

in definitiv, de ce insusi “presedintele”, care a jurat pe **Constitutia** ce a rezultat din revolutia din 1989 o incalca pas cu pas? Cum de a creat cel mai securist stat? Pe cine serveste aberatia securismului? De ce tolereaza “justitie” cu protocoale “secrete” intre judecatori, procurori si serviciile secrete? De unde monstruozitatea, fara seaman in Europa, a desemnarilor unipersonale de sefi la procuratura, justitie, servicii secrete? Unde s-a mai vazut in democratie instalarea unui guvern de uz personal, in locul guvernului tarii, incalcanad legitimarea prin alegeri parlamentare? De unde echivalarea nevoii de reforma a „justitiei”, ce se dovedeste tot mai mult injusta, cu „acapararea justitiei”, pe care nimeni nu a incercat-o? De unde mai multi generali in Romania actuala decat in armata SUA si buget mai mare la serviciile secrete decat in Franta?

Obsesia inepta a decidentilor din aceste zile este sa readuca justitia sub controlul unei persoane si sa se desfiinteze pana si modesta sectie de examinare a abuzurilor din justitie. Ca si cum in acest domeniu ar fi vorba de o dreptate ce vine in Romania actuala direct de la ingeri, incat ar fi de prisos controlul public, ca in orice alta tara.

Neputand oferi nici o proba precisa a pretinsei "vointe de acaparare a justitiei", incrancenata obsesie a "presedintelui" trezeste suspiciuni. Sa fie atat de mari ilegalitatile comise de actualii decidenti incat trebuie impiedicat pe timp lung orice efort de a avea si in aceasta tara o justitie curata, care sa traga la raspundere orice muritor?

si totusi, lumea civilizata sarbatoreste Craciunul – adica nasterea celui care a schimbat cel mai profund istoria lumii, chemand la raspundere fata de aproapele nostru si, in fond, fata de Dumnezeu. Conteaza acum ca necajitii, de loc putini, sa fie sprijiniti. Sa facem, asadar, daruri, daruri materiale, cat mai mult, ca expresie a solidaritatii traite! Dar de ce nu si daruri in materie de dreptate si in a deschide calea unui viitor eliberat de saracie, umilinta si teama pentru fiecare dintre semeni? Calea unui viitor diferit, in democratie, pentru o tara care face fata greu nepregatitilor care pretind ca o salveaza!

Din ceea ce s-a petrecut cu aproape doua mii de ani in urma, Hegel a retinut intrebarea: cum se explica faptul ca dintr-o localitate a lumii s-a inaltat o personalitate care, prin patimi si in pofida rastignirii, devine reper al umanitatii si schimba ca nimeni altcineva istoria lumii? Astazi avem, cu siguranta, raspunsul. Pentru noi, intrebarea este alta: cum se poate iesi din falsuri si desfigurari, din meschinarie si brutalizare, spre iubire, intr-o lume a asumarii prezentei lui Dumnezeu?

["http://www.andreimarga.eu"](http://www.andreimarga.eu)

ADRESA: <http://crct.ro/nvro>